

CLAIRE KENDAL
MINDENT RÓLAD

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2015

Első hét

A BÚGÓCSIGALÁNY

FEBRUÁR 2., HÉTFŐ, 7 ÓRA 45 PERC

Te vagy az. Persze hogy te. Hiszen mindig te vagy az. Valaki próbál utolérni, megfordulok, és megpillantalak. Tudtam, hogy te leszel az, mégis elcsúszom a fagyott havon. Feltápázkodom. Térdemen a harisnya nedvességtől foltos. Teljesen átázott a kesztyűm.

Épeszű ember, ha teheti, ki sem mozdul otthonról ilyen fagyos reggelen, kivéve téged. Te kijöttél, hogy sétálj egy kicsit. Felém nyúlsz támogatásképp, és megkérded, jól vagyok-e, nekem azonban sikerül anélkül távolabb lépnem tőled, hogy újból elesnék.

Szinte biztos vagyok benne, hogy azóta figyelsz, amióta kivettem a lábam a házból. Nem bírom megállni, csak megkérdezem, mit csinálsz errefelé, holott tudom, hogy úgyszem fogod megmondani az igazat.

Már megint rád jött az a szemhéjrágás. Olyankor szokott, ha ideges vagy.

– Épp csak erre sétáltam, Clarissa.

Végül is mit számít, hogy innen nyolc kilométerre van a falu, ahol laksz. Ajkad elfehéredik. Ráharapsz, mintha megsejtetted volna, hogy még azt a megszokott halovány színét is elveszítette, így megpróbálsz bele vért eröltetni.

– Furcsán viselkedtél pénteken az egyetemen, Clarissa. Csak úgy kísértálni az értekezletről... Mindenki megjegyezte.

Ordítani tudnék, amiért folyamatosan a nevetem ismételteted. A tiédől pedig már megundorodtam. Próbálom kitörölni a fejből, mintha ezzel valahogy téged is kitörölnék az életemből. De csak visszaszívárogo. Visszafurakszik. Akárcsak te magad. Újra és újra.

Második személy, jelen idő. Ez vagy te. Minden tekintetben.

Hallgatásom nem riaszt vissza.

– Egész hétvégén nem vetted fel a telefont. Csak egy üzenetemre válaszoltál, és az sem volt túl kedves. Mit keresel kint egy ilyen reggelen, Clarissa?

Most csak rövid távra tudok előre gondolni. Le kell ráznom téged. Meg kell akadályoznom, hogy kövess a vasútállomásra, és kitaláld, hová megyek. Ha nem veszek rólad tudomást, nem azt az eredményt érem el, amire most szükségem lenne; a szórólapok tanácsai a való életben nem válnak be. Igaz, kétlem, hogy veled kapcsolatban bármi beválhat.

– Beteg vagyok. – Ez kamu. – Ezért siettem el úgy pénteken. Nyolcig oda kellett érnem az orvoshoz.

– Még soha egy nőt sem láttam rajtad kívül, aki betegen is ilyen gyönyörű.

Ténylegesen kezdem magam rosszul érezni. – Lázam van. Egész éjszaka hánytam.

Az egyik kezed az arcom felé nyújtod, mintha ellenőrizni akarnád testem hőmérsékletét, de elhúzódom.

– Veled megyek. – A kezed még mindig a levegőben van, mintegy emlékeztetőül az elvétett mozdulatra. – Nem volna szabad egyedül lenned. – A kezed magad mellé ejted, nyomatékositva az elhangzottakat.

– Nem akarom, hogy elkapd. – Szavaim ellenére nem hiszem, hogy érezhető volna bármiféle aggodalom a hangomon.

– Hadd viseljem gondodat, Clarissa! Nulla fok alatt van a hőmérséklet, nem volna szabad ilyen időben kint lenned, és még a hajad is vizes, ez biztosan nem tesz jót.

Előhúzod a telefonodat. – Hívok magunknak egy taxit.

Megint sarokba szorítottál. Mögöttem van a fekete vasorklát, így nem tudok tovább hátrálni tőled; nem akarok elcsúszni és kiesni a korlát résén – az út jó egy méterrel lejjebb van alattunk. Kilépek oldalirányba, máshogy helyezkedem, de ez sem gátol meg abban, hogy fölém tornyosulj. Hatalmasnak tűnsz a sűrke puffikabátodban.

Farmerod felhajtott szára teljesen átnedvededett, mivel a hóban húzod, de te nem törödsz még magaddal sem. Füled, orrod piros és szederjes a csípős hidegtől. Minden bizonnyal az enyém is hasonló lehet. Barna hajad lelapult, pedig frissen moshattad. Összezárt, lefelé görbülő szád egy pillanatra sem ernityed el.

Néha megsajnálak, bármennyire küzdök ellene, és hiába vizsgálgyok tőled. Biztosan te sem hajtod nyugodt szívvel álomra a fejed. Még veled sem tudok lekezelő hangnemben beszélni, mert a szüleim udvariasságra tanítottak. Egy kis gorombáskodástól amúgy sem fogsz hirtelen elpárologni. Nagyon jól tudom, hogy továbbra is kitartóan jönnél utánam, úgy tennél, mint aki meg sem hall, és ezt végképp nem akarom.

Számokat pötyögsz be a telefonodba.

– Ne! Ne hívd! – Ujjaid megmerevednek hangom háttározottsága hallatán. – Nincs messze innen az orvos. – Világosabban fogalmazok. – Nem fogok veled egy taxiba ülni.

Megnyomod a piros gombot, és zsebedbe csúsztatod a telefont.

– Írd le nekem a vonalas számodat, Clarissa. Úgy látszik, elveszítettem.

Mindketten tudjuk, hogy soha nem adtam meg neked.

– Kikapcsoltattam. Csak a mobiltelefonomat használom.

– Ez is kamu. Magamban hálát adok az égnek, amiért nem bukkantál rá valahol a számomra és nem írtad le, amikor a lakásomban voltál. Meg vagyok lepve, hogy elszalasztottál egy ilyen lehetőséget. Valószínűleg azóta is ostorozod magad miatt. Igaz, nagyon elfoglalt voltál akkor.

A domb teteje felé mutatok.

– Miért nem sétálsz egyet fönn a dombon? – Ki akarom használni a benned égő vágyat, hogy örömet szerezz nekem, ami kíméletlen húzás, de nagyon kétségbe vagyok esve. – Nekem az egyik kedvenc helyem, Rafe.

Túl hosszú a szünet, mire sikerül kinyögnöm a neved, de végül kimondom, és neked csak ez tűnik fel: meg sem fordul a fejedben, hogy csupán abban a reményben adom meg neked ezt az örömet, hogy ezáltal minél távolabb tereljelek magamtól.

– Szíves örömet, ha számodra ez ilyen sokat jelent, Clarissa. Tudod, másra sem vágyom, mint hogy téged boldoggá tegyelek – feleled, és próbálsz elmosolyodni.

– Viszlát, Rafe. – Még egyszer kierőltetem magamból a neved, majd amikor mosolyod elmélyül, és egyre őszintébbé válik, elcsodálkozom, és némi büntudat is elfog, hogy egy ilyen kezdetleges trükk tényleg beválhat.

Alig merem elhinni, hogy megmenekültem tőled, miközben óvatosan ereszkedem lefelé a dombról, és időnként ellenőrzöm a kettőnk közötti távolság növekedését. Minden alkalommal visszanézel, és a levegőbe emeled a kezed, így kelletlenül ugyan, de visszaintegetek.

Mostantól kezdve taxival járok majd ki az állomásra reggelente, és az ablakból fogom figyelni, hogy biztosan nem követsz. Legközelebb, ha szembekerülök veled, hosszabb távra fogok gondolkodni, és követem a szórólapokon felsorolt tanácsokat. Egyáltalán nem elegendek szóba veled,

és akár sok ezredszerre is, a lehető leghatározottabb hangnemben felszólítalak, hogy szállj le végre rólam. Még édesanyám is úgy vélné, hogy ilyen körülmények között megengedhető a durva modor. Bár álomban sem jutna eszembe beszélni rólad a szüleimnek, és felizgatni őket.

Vacogó fogakkal álldogálok a peronon, és aggódom, ne-hogy észbe kapj, miközben a bocsánatkérő bejelentéseket hallgatom a járatok törléséről és a késésekről a szélsőséges időjárás miatt.

A falnak dőlök, és firkálni kezdek új noteszembe, amilyen gyorsan csak tudok. A notesz egészen kicsi, így mindig magamnál tudom tartani, követve a szórólapokon javasoltakat. Vonalas lapjai fémspirállal vannak összefűzve. Fedele matt fekete. A segélyvonalon állandóan azt szajkózzák, hogy szükségem van egy mindenre kiterjedő beszámolóra. Szerintük semmilyen részletet sem szabad figyelmen kívül hagyni, és az incidensek után lehetőleg minél hamarabb meg kell próbálni feljegyzést készíteni, bármilyen jelentéktelen esetről legyen is szó. Az incidensek veled viszont soha nem tűnnek jelentéktelennek.

Rettenetesen ráz a hideg, már bánom, hogy nem szárítottam meg a hajamat. Gyorsan kinyargaltam a házból, ne-hogy elkéssek. Elaludtam, ugyanis rémálmaim voltak – rólad, mindig rólad. Maradt volna még időm megszáritani, de ezt nem lehetett előre úgy megjósolni, mint téged. Olyan a hajam, mintha jégből készült varázspálca volna, amely a bőrömről keresztül az ereimbe vezetné a hideget, és a varázslat a húst fagyos kővé dermesztené.

Kellett lennie egy olyan világnak, amelyben az a férfi nem létezik, és Clarissa abban bízott, hogy végre beléphet a kapuján. Mogorva tekintetű bírók képei lógtak a falon a márvány lépcsősorral szemben. Miközben az első emeletre tartott, úgy érezte, mintha mind őt figyelnék,

ugyanakkor erősen élt benne a remény, hogy ez lehet az a hely, ahol senki sem kémkedik utána, és ahol a férfit is távol tarthatja magától.

Miután az esküdszéki titkár ellenőrizte az útlevelét és a bírósági idézést, helyet foglalt az egyik kék, támlás széken. A teremben kellemes meleg volt. Lábujjai kiolvadtak. A haja is megszáradt. Olyan volt ez, mint egy elvarázsolt hely, távol a férfi leskelődő tekintetétől. Csak esküdtek voltak jogosultak a belépésre, és be kellett ütniük egy kódot a számozás beléptetőn ahhoz, hogy egyáltalán átjuthassanak az ajtón.

Felugrott, amikor megreccsent az esküdszéki titkár mikrofonja.

– Kérem, a következő személyek fáradjanak a pult-hoz, mert a hatos számú bírósági tárgyalóteremben kéthetes tárgyalás veszi kezdetét.

Két teljes hét egy bírósági tárgyalóterem biztos menedékében. Két teljes hét távol a munkától és tőle. Hevesen vert a szíve, azt remélve, hogy meghallja a nevét. Csalódottan ereszkedett vissza a székére; nem szólították.

Ebédidőben elhagyta a bíróság szent épületét, mert friss levegőre volt szüksége. Kint, közvetlenül a forgóajtó előtt tétovázva megállt, és alaposan szemügyre vette az utcát. Attól tartott, hogy az úton pár méterrel feljebb parkoló két karbantartó kocs között bujkál valahol. Gyorsan, lélegzet-visszafojtva vágott át közöttük. Amikor nyugtázta, hogy a férfi egyik lökhárító mögött sem lapul, megkönnyebbülten sóhajtott.

Átsétált egy szabadtéri piacon, a helyi dolgozókat figyelte, ahogy megvették teljes kiórlésű vagy hazai étellekből összeállított ebédjüket a standoknál, s közben futó pillantást vetett az ügyvédekre, akik egy hatalmas asztal körül ültek egy drága olasz étteremben.

Hátralesett a válla fölött, majd eltűnt egy méteráru-bolt mindig megnyugvást hozó birodalmában. Szokás szerint most is a gyerektextilek keltették fel az érdeklődését. Sellők lebegtek önfeledten, és a kislányok megpróbáltak utánuk úszni, ő pedig egészen bővületbe esett, ahogy maga elé képzelte egy totyogó kisgyermek buggyos ujjú ruhácskáját lila és sötétvörös hullámzó fodrocskákkal.

Henry utálta volna. Giccsesnek találta volna. Szentimentálisnak. Túl csinosnak. Nem elég eredetinek. Szerinte a visszafogott színek a legszebbek. Talán nem is volt olyan nagy baj, hogy a babaprogram sikertelensége miatt eltávolodtak egymástól.

Határozott léptekkel vette célba a fonalasvitrint, majd keresni kezdte táskájában a mohazöld, karmazsinvörös virágmintás, lágy pamutszövetet. Miután megtalálta, kiválasztotta azt a színt, amelyik az alapszínhez a legjobban illett, és két tekerics cérnával a pénztár felé indult.

– Mit varr? – kérdezte a lány.

Clarissa rángó szemhéjakat látott maga előtt, világosbarna szempillák alatt, a tekintet, melytől nem szabadulhatott, ajkakat, elcsöppenő békanyállal: felvillanó emlékképek az éjszakáról, amelyet Rafe az ő ágyában töltött.

Annyira szeretné kiűzni őket onnan!

– Új ágyneműt – válaszolta.

Olyan finom érzés lenne a bőrének. Meglepődött, amikor a kíváncsiság különös kis szikrája pattant ki benne: ki fog vajon egyszer ott aludni vele a karmazsinvirágok leple alatt?